IN MEMORIAM: FILON LAURIC

Zahu PANĂ

Îi mersese demult vestea şi devenise o figură legendară, după acea originală, plină de curaj dar şi de umor acţiune, felul în care a reuşit să *"conducă"* trenul, la Congresul Studenţesc din 1936, care a avut loc la Tg. Mureş.

Guvernul Tătărescu aranjase cu conducerea căilor ferate, ca trenul care transporta studenţii din Bucovina, Basarabia şi Moldova, ce urma să-i aducă pe studenţi la Congresul dela Tg. Mureş, să fie garat pe o linie moartă într'o staţie din Moldova şi să nu-i mai dea lumină verde, până la terminarea Congresului.

Studenţii au aflat despre această cursă şi şeful studenţimii bucovinene, Filon Lauric, şi-a luat el misiunea de a rezolva problema. S'a suit sus la mecanicul de locomotivă şi i-a spus că înainte de a intra în staţii să dea semnal de alarmă şi să anunţe că trece în viteză. Pentru aceasta, când vor trece prin staţii, el va sta cu pistolul la tâmpla mecanicului, pentru ca cei din gară să vadă că nu-i de glumit şi să anunţe mai departe pericolul în care se află trenul, pentru a-i da cale liberă.

Stratagema a reuşit, au ajuns în Ardeal, dar acolo, într'o staţie oarecare, trenul cu studenţii din Bucureşti era deja pus pe o linie moartă. Trenul de Moldova trece prin staţie, vedea situaţia celor din Bucureşti, iese din staţie şi opreşte în plin câmp. De acolo trimite o delegaţie de studenţi la şeful gării, anunţându-l că dacă trenul de Bucureşti nu este ataşat la cel de Moldova, se va întâmpla o mare nenorocire, pentrucă studenţii sunt pregătiţi şi de moarte. Speriat, şeful gării ataşează vagoanele studenţilor din Bucureşti la trenul de Moldova, dar odată cu ele, ataşează şi vagonul de jandarmi care era trimis tot dela Bucureşti. Cum vagonul jandarmilor era ultimul ataşat la tren, şugubăţii studenţi au desfăcut - în mers - legătura vagonului de jandarmi şi cu puţin timp după ce au ieşit din staţie, vagonul jandarmilor aluneca de unul singur, ca un vagon împins de pe *"cocoaşe"* la staţiile de triere.

Întâmplarea cu trenul de Moldova a făcut deliciul Congresului studenţesc din 1936, iar scriitorul Dragoş Protopopescu o imortalizează într'una din cărţile sale când îl întreabă pe Filon Lauric: *"Dumneata eşti cel care a condus trenul cu degetul la tâmplă?"*

Cunoşteam din cele citite şi auzite despre personalitatea lui Filon Lauric, dar nu-l cunoscusem personal. Întâmplarea a făcut să am privilegiul de a-l cunoaşte - şi unde altundeva decât - în închisoare.

Eram în Februarie 1951, când grefierul din Jilava, Ioniţă, intră în celula foştilor condamnaţi la moarte, unde de câteva luni eram adunaţi cei care n'au putut fi incluşi în procese şi Securitatea căuta să scape şi de noi. Avea ea destule metode, aşa că după aproape trei ani de şedere neîntreruptă în hrubele Jilavei la secret, Reduit şi din nou la secret, iată-mă acum izolat în celula de transfer, aşteptând duba cu destinaţia - bineînţeles - Aiud.

Era triat pentru plecare un lot masiv de Sârbi. Toţi în uniforme de ofiţeri de Securitate, din care lipseau doar galoanele şi stema RPR de pe chipiu. Erau veseli şi mândri că erau condamnaţi ca *"titoişti"*. Nu se sinchiseau de anii de închisoare primiţi, fiind siguri că nu peste mult timp vor fi liberi, ceea ce s'a şi întâmplat.

Nu vedeam nici un cunoscut, doar undeva într'un colţ mai izolat, un deţinut care nu părea din mediul lugubru al Jilavei. Îmbrăcat într'o frumoasă manta bucovineană, cum nu mai văzusem decât în pozele legionare, cu o căciulă de blană lunguiaţă, aplecată pe o parte, şedea rezemat pe o traistă ţărănească, plină şi ea cu cele necesare. Ce m'a uimit însă, era chipul acestui bărbat frumos, impunător, turnat parcă în bronz, cum nu arăta nici unul dintre ceilalţi deţinuţi. Calm, impasibil la gălăgia din jur, privind ironic la toată agitaţia din jur, care nu-l putea scoate din firea lui.

"Îmi daţi voie? pot să mă aşez şi eu alături de Dvs., că nu găsesc alt loc"? "Şezi liniştit" - îmi spune - *"locul este al puşcăriei şi nu al meu"*.

Mă prezint, cum era obiceiul în închisori, iar dânsul îmi răspunde cald: *"Filon Lauric!"* Nu mi-am putut stăpâni exclamaţia de bucurie şi fără să-mi dau seama, am repetat automat fraza cunoscută din cartea lui Dragoş Protopopescu: *"Dvs. sunteţi cel care aţi condus trenul cu degetul la tâmplă?"* A izbucnit în râs şi m'a întrebat: *"De unde o mai ştii şi pe asta?"*

M'am aşezat lângă acest titan al luptelor studenţeşti şi toată noaptea l-am ascultat, iscodindu-l să aflu cât mai multe despre dânsul. Se topise orice neîncredere care îi marchează pe deţinuţi la prima vedere. Am fost surprins de felul sănătos cum arăta şi l-am întrebat de unde vine?

"Dela Canal" -mi-a răspuns. *"Cred că sunt trimis disciplinar la Aiud, pentrucă studenţii reeducaţi de acolo, au pus ochi răi pe mine"*.

Aflasem, ca puţini dintre deţinuţii izolaţi la Jilava, despre cele întâmplate la Piteşti. Vestea ne-a adus-o sărmanul Iosif Iosif, trecut prin Piteşti şi adus special în celula noastră din Jilava, ca informator, dar care cu riscul vieţii, ne-a spus totul şi pentru aceasta a plătit din plin, la întoarcerea la Piteşti. Toţi cei din celulă, când am aflat, ne gândeam cu groază dacă experienţa dela Piteşti se va extinde şi în alte închisori şi iată acum, un decan al închisorilor îmi spune că la Canal, studenţii continuă crimele dela Piteşti, nu sub forma *"Camerei 4 Spital"*, dar mai sofisticat, cu brigadieri şi pontatori, delatori de ultimă speţă şi uneltele de încredere ale ofiţerului politic. Mi-a vorbit de groaznicul comportament faţă de deţinuţi al unor brigadieri studenţi, numindu-i pe Prisăcaru, Sobolevschi, Bogdănescu, Petria şi alţii ca Vasile Matei, Zubrinschi, mulţi pe care nu-i cunoştea pe nume, care au făcut un iad din viaţa şi munca dela Canal...

Ajunşi la Aiud, am fost repartizaţi în aceeaşi celulă, împreună cu un fost locotenent de Securitate, basarabean de origine, care lucra la un serviciu de transmisiuni şi un mason din Bucureşti, funcţionar la Banca Naţională. Ofiţerul de Securitate n'avea cum să se ascundă pentrucă era încă în uniforma de Securitate - fără galoane - dar Domnul Săndulescu, ne-a spus că este mason, în urma unei întâlniri puţin hazlii. Când a fost să-i inventarieze bagajul depus la magazie, plutonierul Sima, magazionerul a dat peste nişte lucruri ciudate, cu semne misterioase, cum n'a mai văzut. A raportat comandantului Dorobanţu, acesta a cerut să-i aducă *"'corpul delict"*, după care l-a chemat pe Săndulescu să explice ce sunt alea.

Lipsa din celulă a durat cam mult şi în asemenea cazuri cel chemat era suspectat. Când s'a întors în celulă nimeni nu l-a întrebat nimic, dar omul simţindu-se nevinovat de nici o turnătorie, ne-a explicat că în bagaj avea şorţul şi o haină neagră de ceremonie. Dorobanţu o ţinea însă pe a lui, că asta este vrăjitorie şi spiritism şi cum face de vorbeşte cu morţii. După ore întregi de anchetă, a fost adus în sfârşit în celulă. Masonul nostru, care în fond era un om cumsecade, ne-a povestit toată întâmplarea, am făcut cu toţii haz de necaz, pentrucă ne-am dat seama că acesta era adevărul. Când după un an m'am întors dela Canal la Aiud, am aflat că între timp şi-a dat şi el sfârşitul în închisoare.

Acolo, în celula din Aiud, între foame şi teroare, l-am cunoscut mai bine pe Filon Lauric. Pentrucă apelativul *"bădie"* era urmărit ca activitate subversivă, am convenit ca să-i spun *"Baciule"*. Mi-a vorbit cu pasiune despre Calafindeştii săi dragi, de Bucovina, despre oamenii de acolo, dar mai cu seamă despre Cernăuţi, leagănul societăţii *"Arboroasa"*, despre viaţa culturală de acolo, despre ierarhia membrilor societăţii, despre *"balici"* şi seniori, despre adevărata viaţă studenţească din capitala Bucovinei.

Asociaţiile studenţeşti erau model de organizare şi disciplină. În Cernăuţi erau asociaţii studenţeşti organizate pe naţionalităţi şi orice diferend mai grav se rezolva prin metoda cavalerismului medieval al duelului. Plin de modestie, Filon Lauric nu-şi scotea în evidenţă niciodată calităţile, dar am aflat din bătăliile povestite că a fost cel mai bun spadasin din Cernăuţi şi mulţi Nemţi, Polonezi, Ruteni şi Ucraineni mai purtau încă pe obraz urma spadei bucovineanului Lauric. Avea un reflex deosebit, un ochi ager, o viteză de atac şi o mână sigură, încât nimeni n'a putut să-l învingă în duel.

Când punea mâna pe un penel, ochiul şi mâna lui sigură desenau cu repeziciune, precizie şi mare simţ artistic, portete, peisagii ori natură statică, încât dacă nu ar fi urmat facultatea de Drept, ar fi fost unul dintre marii noştri pictori...

Lâncezeala din celulă îl sufoca. Deşi era pătit cu întâmplările dela Canal, prefera câmpul deschis, izolării din închisoare. La Aiud au început să se formeze mereu loturi noi pentru Canal şi în Martie 1951, a plecat din nou. După o lună am fost trimis şi eu la

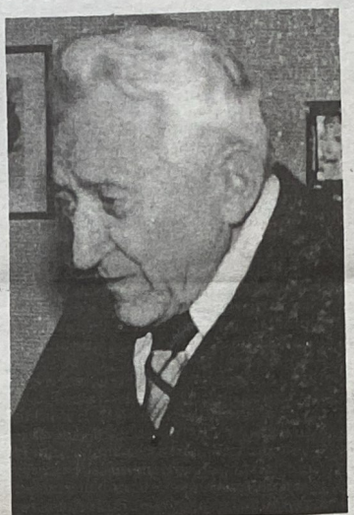

Canal şi ne-am întâlnit la Poarta Albă, în aceeaşi brigadă de lucru. Văzându-mă cât eram de prăpădit m'a luat în echipa sa, pentru a mă învăţa cum trebue să lucrez, ca să nu-mi rămână oasele pe dealurile dobrogene. Odată cu mine venise dela Aiud şi Cristofor Dancu şi toţi trei lucram la roabe în brigada 47, condusă de un brigadier de drept comun, Angheluţă. Pontator era un student din Ploieşti, care ne mai ciupea şi el din cât lucram, dar după câteva zile se îmbolnăveşte de icter şi a fost izolat la infirmeria coloniei.

Lucram la un terasament de cale ferată, pe un deal, unde urmau să vină vagoanele cu pământ din Canal şi să-l basculez la vale. Şantierul era departe de colonie, ne duceam până acolo cu un tren care căra pământ de pe şantier. În prima zi după îmbolnăvirea pontatorului, brigadierul a făcut el măsurătorile pământului săpat de fiecare echipă, dar când să calculeze, a încurcat-o rău. Brigada era culcată care pe unde putea, în aşteptarea trenului, când numai ce-l auzim pe brigadier ţipând: *"Bă, care ştii tabla înmulţirii mă, vino la mine"*. Ştiau mulţi tabla înmulţirii, dar nimănui nu-i ardea să mai piardă timpul şi cu socotitul.

- Bagă-te tu - îmi spune Lauric - *pentrucă eu sunt prea cunoscut! "Păi este de muncă Baciule" - "Du-te mă, că intră altul şi este mai rău"*.

M'am dus, am calculat pe om şi media pe brigadă, dar îmi ieşeau al naibii nişte milioane de metri cubi. *"Am încurcat-o Baciule"*, zic. *"Ies milioane de metri cubi". "Taie mă trei cifre, nu vezi că faci cubajul?"* A naibii închisoare cum distruge omul. Calculele erau bune, doar că am uitat să mut virgula peste trei cifre. Uitasem totul de când n'am lucrat nici cu suprafeţe nici cu măsuri la cub. În fine, mă duc la brigadier, şi îi raportez rezultatul. *"Care este media pe brigadă?"* -mă întrebă el. *"Peste trei metri cubi"* îi răspund. *"Fă-o la patru metri cubi şi mâine vedem noi"...*

- Ce fac Baciule? Ăsta îmi cere să dau din burtă!

- Aşa este pe aici cu brigadierii de drept comun. La media asta primesc ţigări şi bomboane. "Şi mâine ce facem"? "Tot el o descurcă".

Am calculat din nou în favoarea oamenilor, iar a doua zi, brigadierul Angheluţă, devenit şi şef de şantier, ne-a pus să lucrăm în altă parte decât în cea în care lucrasem cu o zi înainte, iar în locul nostru de ieri, a pus altă brigadă.

Oamenii s'au prins cum este jocul, erau acolo legionari în vârstă, Fraţi de Cruce din Galaţi, câţiva preoţi greco-catolici, ţărănişti, turnători şi alţi deţinuţi. Nu sufla unul, fiecare echipă de lucru îşi confecţiona de dimineaţă câte un *"pop"* sau *"martor"*, îl ducea uşor cu roaba câţiva metri mai jos, pe terenul săpat de alţii mai înainte, în aşa fel că la 10 dimineaţa norma era făcută şi depăşită. A ţinut aceasta cam o lună de zile, *"normele"* realizate creşteau pe hârtie, brigadierul era mulţumit pentrucă îşi lua tainul lui, oamenii se mai refăceau la aer şi soare, până când într'o zi, la 5 Mai 1951, suntem îmbarcaţi în maşini basculante şi duşi la colonia Peninsula, din Valea Neagră. Peste câteva luni, când a venit un nou lot dela Poarta Albă, am aflat că pentru terasamentul la care am lucrat noi, Direcţia MAI a Canalului a încasat dela Direcţia CFR a Canalului, peste 500.000 M.C. de pământ neexcavat, dar daţi ca producţie de către colonia Poarta Albă...

Ajunşi la Peninsula, ne-a izbit dela început schimbarea de atmosferă faţă de Poarta Albă. Umbra asasinării lui Dumitrache în Săptămâna Patimilor din acel an, plutea ameninţătoare peste întreaga colonie. Brigadierii şi pontatorii, majoritatea lor foşti subofiţeri de jandarmi, studenţi reeducaţi şi alţi oameni de nimic, erau câinii de pază asmuţiţi de ofiţerul politic Chirion, împotriva deţinuţilor izolaţi în acest capăt de ţară, unde nimeni nu mai ştia de ei.

În mijlocul coloniei era un imens câmp liber, locul de adunare pentru apel şi numărătoare, iar pe marginea de mijloc a acestui câmp, se afla construită o baracă în formă de H - ca şi celelalte barăci de altfel - dar deasupra intrării principale a acestei barăci, era scris cu litere mari *"Şcoala de zidari"*.

"Vezi Baciule ce scrie acolo? Ce este cu această şcoală de zidari din baraca aia?"

"Acolo sunt cazate brigăzile de studenţi reeducaţi 13 şi 14, care îi terorizează pe deţinuţi". "Şi este şcoală de zidari? Dacă nu mă înşeală memoria, în limba franceză zidar înseamnă <maçon> iar în limba engleză <mason>, iar firma de acolo ne avertizează că acolo se zideşte ceva, dar la Canal este vorba doar de săpătură. Dacă totuşi, pe ici pe colea se mai înalţă şi câte o construcţie, sunt destui zidari arestaţi. Dacă totuşi se vroia să pregătească zidari din deţinuţi de ce nu i-au pus numele <Şcoala de constructori>?

Tare mi se pare mie că aici este vorba de o masonerie care a început la Piteşti, continuă aici şi se va răspândi la toate închisorile din ţară, după aceea în fabrici, uzine, la sate, până va cuprinde întreaga ţară, că nu degeaba ne-a luat Stalin sub aripa lui ocrotitoare".

"Vezi tu, -răspunde Baciul - *la studenţi au început pentrucă aici era viitorul ţării şi cei mai cultivaţi tineri din ţară. Credinţa lor era bazată pe rădăcinile adânci ale Neamului nostru. Şi pentru a nu lungi vorba, aşa cum la Piteşti au profanat Sfintele tradiţii şi credinţa creştină, aici întorc pe dos Legenda Meşterului Manole. Nu este vorba de nici o şcoală de zidari, dar miturile masonice trebuesc îndeplinite. Deţinuţii de aici sunt cu toţii, Ana din legendă, dar nu vor fi zidiţi pentru temelii de înălţătoare biserici, ci îngropaţi în albia blestemată a acestui Canal, în satanice simboluri de distrugere a creştinismului. Uită ce ştii şi taci din gură, până nu te aude vreun <zidar> că te zideşte într'alt om de nu te mai recunoşti nici tu cine ai fost. Masoneria o vei cunoaşte atunci pe pielea ta, aici la Canal, nu aia de care ne vorbea naivul nostru coleg de celulă"*.

Am tăcut şi aşteptam repartizarea la noile brigăzi, dar tot perspicacitatea lui Filon Lauric, care îi cunoştea după comportament pe brigadierii dela Canal, când s'a făcut trierea pe meserii ne-a salvat. Ne-am dat cu toţii câţi am fost la brigada lui Angheluţă dela Poarta Albă, *"constructori de căi ferate"* pentru a intra în brigada condusă de Ion Drescan, avocat din Bucureşti, al cărui mod de comportare, responsabilitate şi solidaritate cu deţinuţii, era poate cea mai elegantă din această colonie.

Ion Drescan, pe tot timpul cât a fost brigadier, prin felul său inteligent şi capacitatea sa de organizare a dovedit că în iadul dela Canal, cine era om, putea rămâne om chiar dacă era numit brigadier.

La Peninsula însă, Filon Lauric n'a stat nici de această dată prea mult. A fost luat după scurt timp şi nu s'a mai întors. Când după câteva luni am fost şi eu mutat disciplinar la Aiud, l-am întâlnit din nou, dar de data aceasta, lucram în schimburi diferite în fabrică şi nu l-am văzut decât foarte rar.

În perioada reeducării dela Aiud, a fost trecut prin toate camerele cu comandanţi legionari, doar poate îl convinge cineva să vorbească şi el, dar nimeni nu a putut să-l clintească de pe poziţia sa, care nu era una de sfidare, dar nici de colaborare. Într'un târziu, a fost dus la lucru în fabrica dela Aiud. Începuseră să se elibereze primii deţinuţi care îşi făcuseră *"reeducarea"* şi în fabrică era nevoie de oameni noi, pentru realizarea planului de producţie.

În primăvara anului 1964, eliberările începuseră în lanţ. După Tezele din Aprilie, Gheorghe Gheorghiu-Dej a dat o declaraţie că până la 23 August 1964, toţi deţinuţii politici vor fi eliberaţi.

Continuare în pag. 10

Ianuarie 1937, Majadahonda

" 13 "

Există o simbolistică și mistică a numerelor. Din cele mai vechi timpuri ale antichității până în evul mediu și în lumea modernă de astăzi, o știință de descifrare și folosire a numerelor o găsim atât în credințele religioase cât și în cele profane, dar mai cu seamă în cele oculte.

Capitolul Întâi al Noului Testamernt începe cu genealogia și Nașterea Mântuitorului, unde evanghelistul Matei este deosebit de interesat de simbolistica numerelor, scoțând în evidență numărul 7 (Număr biblic): Trei grupe a câte de două ori șapte (14), iar în dezvoltarea Evangheliei găsim: șapte cereri în Rugăciunea Domnească, șapte parabole și șapte mustrări asupra fariseilor.

Pentru Mișcarea Legionară se pare că numărl *"13"* a fost predestinat. Fondatorul Mișcării, Corneliu Zelea Codreanu s'a născut la 13 Septembrie, când în calendarul creștin se sărbătorește ziua Sfântului Mucenic Corneliu Sutașul.

Prima formă de organizare a Legiunii este *"Cuibul"* în care numărul de membri este fixat la 13.

Corneliu Zelea Codreanu a fost asasinat împreună cu 13 legionari în noaptea de 30 Noembrie (30/11) numere care adunate (3+0+11) dau exact numărul 14 câți au fost omoriți (1+13), când abia împlinise 39 ani, de 3 ori 13, număr care coincide cu moartea lui Moța și Marin la Majadahonda, litera *"M"* fiind a 13-a din alfabet, M(oța)+M(arin)+M(ajadahonda) de 3 ori 13 este egal cu 39, identitate de destin cu Căpitanul.

Moța și Marin au murit la 13 Ianuarie și au fost înmormântați la 13 Februarie la București (B) a doua literă din alfabet: duplicitate, ceea ce era regimul carlist al vremii.

Marele măcel al legionarilor s'a făcut în noaptea de 22 Septembrie, a noua lună a anului calendaristic 22/9, care adunate 2+2+9) ne dau tot numărul 13.

Simple coincidențe? Poate! Iar tot atât de bine suntem tentați să credem că această repetare nu este întâmplătoare, numărul *"13"* făcând parte dintr'un plan superior destinat Mișcării Legionare, necunoscut și inaccesibil nouă, cu adânci semnificații de simbol și comunicare criptică.

Ceea ce izbește însă din această analiză, este legătura dintre destinul lui Corneliu Zelea Codreanu și cel al lui Ion Moța și Vasile Marin. Fie ca de acolo de unde sunt, să-l roage pe Dumnezeu să nu se mânie pe România și să trimită la timp un nou salvator al țării, să o scoată din marasmul în care se află.

Legionarii știu un singur lucru, că în ziua de 13 Ianuarie, la apel, Moța și Marin, răspund: PREZENT!

FILON LAURIC

Urmare din pag. 9

Administrația închisorii urmărea însă cu cea mai mare atenție, ca această declarație să nu fie cunoscută de deținuți, pentru ca reeducarea să continue.

Se împlineau 75 ani dela moartea lui Eminescu. La începutul lunii Iunie, s'a eliberat un lot masiv de deținuți, și zvonurile lansate de Administrația închisorii, erau că alt lot nu va mai fi, decât dintre cei care se angajează cu fidelitate față de regimul comunist. Eram puțini cei care știam de declarația lui Dej și în atmosfera de teroare și suspiciune nu puteam să o spunem tuturor. Deși deținuții bănuiau ceva, o stare de teamă și neîncredere domnea peste tot. Ziarele care ni se aduceau, erau pline de comemorarea lui Mihai Eminescu. Atunci vorbesc cu Filon Lauric, pentru a însenina starea de defetism care domnea în închisoare, ce ar fi dacă l-am sărbători și noi pe Eminescu?

- Crezi că ăștia ne lasă? Eu n'am scris și nu voi scrie nici un cuvânt la Gazeta lor de perete - mi-a spus Filon Lauric.

- Nici eu n'am scris și nu voi scrie. Dar ăștia știu că trebue să ne dea drumul și nu vezi că ei ne vorbesc de patrie, de țară și alte bazaconii pentru care, dacă le pomeneam noi, acum câțiva ani ne înfundau în zile de izolare.

- Bine , zise el, *dar cum procedăm? Vorbești tu de Eminescu? Dacă vorbești eu aș face un tablou mare, dar n'am materiale.*

- Cei dela club vor fi încântați să raporteze că vor avea activitate.

Am vorbit cu cei dela Biroul Tehnic și ne-au făcut rost de o coală de desen mai mare de 1 metru. Cu cei dela tâmplărie am vorbit și ne-au tăiat din bucăți de placaj niște *"foi de lauri"* pe care i-am colorat, prin bunăvoința celor dela atelierul de pictură care ne-au făcut rost de culoarea aurie. Pentru penel, Lauric a tăiat niște aschii de lemn de tei, pe care le-a pus într'o cutie goală de conserve și a făcut din ele cel mai bun cărbune de desen.

În Duminica cea mai apropiată de 15 Iunie, după masa de seară, toți deținuții. din fabrică erau strânși în sala de mese, unde pe scena unde stătuseră pe vremuri dascălii comunismului, trona acum un mare portret al lui Mihai Eminescu, înconjurat cu frunze de laur, iar pe cortina făcută din cearceafuri era scris cu litere aurite *"1889 - 1964"* ,*"75 de ani"* și mare de tot, cât ținea scena: *"De-oi muri își zice'n sine, al meu nume o să-l poarte, / Secolii din gură'n gură și l'or duce mai departe"*.

Am vorbit despre Eminescu, așa cum m'au învățat dascălii mei, s'au recitat poezii și la urmă s'a încheiat cu Scrisoarea a III-a. N'a participat nici unul din conducerea închisorii. Informațiile însă le-au avut a doua zi, furnizate de cei care încă se mai găseau printre noi, dar n'a avut loc nici o urmare neplăcută. Peste numai o lună și jumătate, luam cu toții drumul spre casă, că despre libertate nu se poate vorbi în România de atunci. Au trecut anii, iar noi neam rătacit fiecare, izbiți de uraganul care a bântuit peste România. Filon Lauric s'a stins în luna Noembrie anul trecut, după ce împlinise venerabila vârstă de 90 ani.

L-au plâns camarazii, fagii din Bucovina lui dragă, cei doi feciori rămași în urmă, dar el s'a dus alături de bădia Vasile Ișinschi, șeful său, să-i raporteze că în țara de Sus a Moldovei, legionarii și plăieșii răspund și astăzi la Apel: PREZENT!

"Nu plângem lacrimă de sânge / ci ne mândrim cu-atâți eroi / Nu! Legiunea nu va plânge / ci se cumînecă prin voi".

Zahu PANĂ

A ÎNCETAT DIN VIAȚĂ
GEORGE BOCIOAGĂ

Un veteran al Exilului anticomunist, de o aleasă ținută creștină și românească. Născut în satul Valea Nucărilor (Babadag), județul Tulcea, în 10 August 1910, a încetat din viață în seara zilei de 3 Decembrie '99, pe un pat al unei Case de îngrijire a seniorilor (Village Nursing Home) din suburbia Chicago-ului numită Skokie, iar înmormântarea a avut loc pe ziua de 7 Decembrie '99, în Cimitirul dela Vatra Românească (locul de reședință al Episcopiei Românilor Ortodocși din America, Grass Lake, Michigan), unde a avut rezervat locul de veci, alături de soția sa Mary, decedată în 1992. După slujba de înmormântare oficiată la Chicago de Părintele Simion Pavel, rugăciunea de punere în mormânt a fost săvârșită de Arhiepiscopul Nathaniel în asistența Părintelui Arhimandrit Roman Braga și a preotului Pavel.

După terminarea liceului, la Tulcea, devine funcționar la Poliția din Brăila, de unde, după câtva timp, ajunge în alt serviciu la București. Iar de aici înainte drumul vieții lui George Bocioagă este un drum de luptă perseverentă pentru o țară mai bună, caracterizat de un românism neînduplecător care i-a hărăzit un destin de confruntări și de înfruntări aspre, între care:

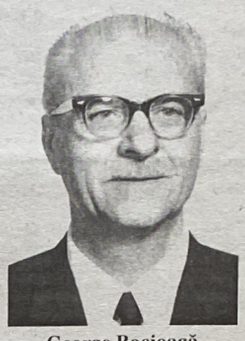

George Bocioagă

ani de închisoare politică la Aiud, refugiu în Iugoslavia unde l-a așteptat o muncă silnică la o mină de cărbuni, curmată doar de o epopeică fugă în Italia, unde s'a întâlnit cu libertatea care l-a cazat într'un lagăr de refugiați. Apoi din Italia ajunge în Franța, din Franța în Germania ca în sfârșit din Germania să ajungă în 1957 în America, la Cleveland. Unde stă doar până în 1961, când vine și se stabilește definitiv în Chicago, unde în 1963 se căsătorește cu Mary Orlandea și apoi lucrează tot timpul în câmpul ingineritului legat de întreținerea imobilelor.

Dar mai mult decât lucrul său pentru existență, George Bocioagă pune în fruntea preocupărilor sale interesul pentru țara robită și românism, susținând toate activitățile și realizările românești din Exil. Iar mai presus de toate își caută rost sufletesc în Dumnezeu și în Biserică. Astfel, a fost un enoriaș exemplar al Parohiei *Nașterea Domnului* din Chicago pe care a servit-o de câteva ori și în calitate de Președinte al Consiliului Parohial.

Moartea soției Mary, petrecută în 1992, și pașii spre bătrânețe, i-au frânt energia de care până aici a fost călăuzit și a dat dovadă. Intervenind și o serioasă criză de boală care l-a ținut în spital mai multe săptămâni, a ajuns la punctul stării de a nu se mai putea ajuta singur. Și așa a fost constrâns să se interneze la Casa de îngrijire a seniorilor unde, la vârsta de 89 de ani, și-a dat sufletul.

Cu moartea lui George Bocioagă a încetat să ardă o flacără românească și creștină. Dar prin tot ce-a făcut, el rămâne viu în galeria Exilului. Clipa despărțirii de el, ne-a fost și ne rămâne o clipă a durerii. Nu-l putem uita și-L rugăm pe Cel de Sus să-l odihnească în pace.

Eugen BÂRSAN

George IORDACHE

La 17 Noembrie, 1999 s'a stins din viață la New York, după o lungă și grea suferință, GEORGE IORDACHE, în vârsta de 79 ani.

Înrudit cu martirii legionari Nicoară Iordache și sora sa Marieta Iordache (Maica Mihaela), George Iordache s'a atașat dela început luptei și activității pentru bine și adevăr. Din fragedă tinerețe a luat parte la tabăra de muncă din comuna Hotarele-Ilfov, condusă de Vasile Marin, a participat pe frontul antibolșevic și a fost închis pentru credința sa legionară. Fiind mereu în urmărirea Securității, a ales calea exilului. Ajuns în Statele Unite, n'a încetat niciodată lupta sa pentru dreptate și dezrobirea țării, ajutând pe toți cei care, exilați ca și el, erau în nevoi.

A activat în diverse organizații din exil, în Consiliul Parohial al Bisericii Sfânta Maria din New York, a fost membru fondator al Consiliului Național Român și al Asociației Foștilor Deținuți Politici Români din America.

În urma sa au rămas un fiu în țară, iar la New York, devotata lui soție Hilda, care l-a îngrijit cu un devotament exemplar până la ultima suflare.

"Noi mereu te plângem frate, / iar tu dormi mereu".

Asociația Foștilor Deținuți Politici Români

PRIMA VARIANTĂ A "LUCEAFĂRULUI"

Urmare din pag. 8

gia greco-latină sunt destui născuți din iubirea unui zeu pentru vreo muritoare, despre astfel de eroi vorbește și Platon în dialogurile sale, iar în cartea Facerii din Biblie la cap.6 găsim scris: *"Și a fost când au început oamenii a se înmulți pre pământ și li s'au născut lor fete. Văzând fiii lui Dumnezeu pre fetele oamenilor că erau frumoase, s'au luat lor femei din toate care au ales."*

Puterea de legătură a iubirii este foarte răspândită în cultură și a fost tratată diferit de scriitori, dramaturgi sau compozitori, cu același epilog de cele mai multe ori. Voi cita doar două exemple: Shakespeare în *"Romeo și Julieta'* și Verdi în *"Aida"*. Romeo bea cupa de otravă nepugând trăi fără Julieta, iar Aida se îngroapă de vie alături de Radames.

Eminescu depășește aceste finaluri tragice, cu blestemul zeului: *"Un chin s'aveți: de-a nu muri deodată."* Cât de puternică a fost această intuiție a lui Eminescu, o înțeleg numai cei care au avut o iubire fericită și unul din parteneri a murit.

Cât privește tema geniului neînțeles care apare mai târziu în *Luceafărul*, aș pune alături aceeași concluzie la marele Beaudelaire din *Albatrosul*, care încheie: *"Poetul e asemeni cu prințul vastei zări / ce râde de săgeată și prin furtuni aleargă"*; pe când Eminescu ne deschide cu totul un alt univers: *"Trăind în cercul vostru strâmt / Norocul vă petrece, - Ci eu în lumea mea mă simt / Nemuritor și rece"*.

Iată de ce îi suntem îndatorați lui Eminescu, pentrucă așa cum spunea Cioran, ne-a scos din mediocritatea noastră.

George AUGUSTIN